

Prevara.

Od pipe v keblico nakapalo se,
glej, pivnih je kapljic, da polna je že.
Zdaj miška iz špranje prileze na svet
in smukne h keblici si žejo gasit.

Vrti se po robu in pije hlastno,
skakaje prekucne se končno na dno,
obupno se zvija in tone, medli,
v tem hipu naš maček mimó prismrči.

Proseče obrača vanj miška oči:
»Umiram, moj mucek! Oh, reši me ti!«
»Oj, čenča prismojena, rešim te naj?
Ne veš, da sovražnik sem ti od nekdaj?

Neskončno sovraštvo do miši gojim,
zato pa te žive od tod ne pustim,
potegnem iz mlake te, to ti povem,
a precej potem pa s slastjo te pojem.«

»Četudi nikdar več ne vidi me dom,
branila, rešitelj, se tebi ne bom,
saj v krempljih tvojih smrt slajša mi bo,
umirati tu mi je silno hudó.«

Vihte se mu brke, iskrijo oči,
in maček ponosno že miško lovi,
oblizne se slastno, jo dene pred se,
a miško odnesejo urne nogé.

Nagrbani maček ves jezen puhti:
»Oho, kaj obljuba tako se drži?!«
Iz špranje se miška rešilcu smehlja:
»Obljuba pri pivu, veš, nič ne velja!«

Desimira.

Ded odpro sedaj omaro . . .

Ej, lepo se pač blestiš mi,
beli snežec moj,
nam na tebi se muditi
moči ni nocoj.

Ded odpro sedaj omaro,
pa pokažejo smejé,
kar je knjig v nji — in o tebi,
snežec, danes govoré . . .

In naloge in uganke
reševali bomo vsi,
vse za šolo poskrbeli,
da ne stisne sen oči.

Ko pa bomo vsi učeni,
e, potem, potem vesel
vsakdo hitro bo po tebi
na saneh spet pohitel.

Léži torej, snežec, léži,
ko dolžnost storimo mi,
nate bomo prihiteli,
naš boš ti brez vseh skrbi.

Andrej Rapè.

